

örömHírlap

A Főit-Központi Református Egyházközösség Folyóirata

IDE jött! – ÉRTEM jött!

TARTALOMJEGYZÉK:

Megszületett	1
In memoriam	2
Bizonyoságtétel 1.	5
Berekfürdő	7
Bizonyoságtétel 2.	8
Anyakönyvi hírek	12
Bizonyoságtétel 3.	14
Bizonyoságtétel 4.	16
Ifjúság	18
Bizonyoságtétel 5.	19
Gyerekszaj	21
Bizonyoságtétel 6.	22
Imatémák	23
Hirdetések	24

egy fogadó istállója jutott szülőszobának, **kiszorított helyzetben kezdte – és a kereszten végezte földi halálakor.** Mindkettő drámai helyzet. Jellemzi „IDE” jöttének kereteit. Ha mélyebben belegondolunk, nemcsak a „keretek” rendkívül kemények, hanem AHOVA érkezett, **az embervi-lág élete mindenestől olyan mélységet jelentett, ami egész útján megszokhatatlan volt.** Mi már lassan megszokjuk... Emlékszem, gyermekkorom feldolgozhatatlan döbbene-

„Igaz az a beszéd, és teljes elfogadásra méltó, hogy Krisztus Jézus azért jött el a világba, hogy a bűnösöket üdvözítse, akik közül az első én vagyok.” (1Tim 1,15)

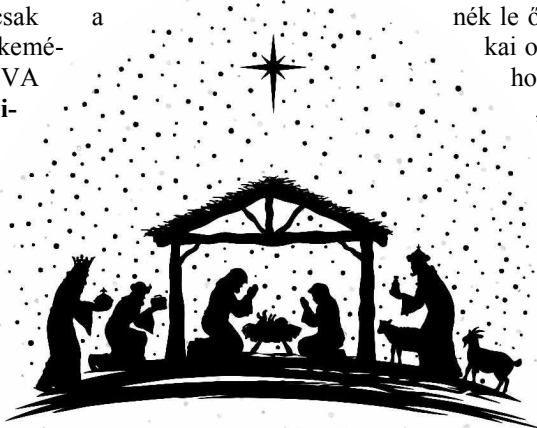
Karácsony örömhíre, hogy Jézus, az Isten Fia eljött a földre, hogy megváltson bennünket bűneinkből. Hogy áldott földi életet élhessünk Vele, és örök életet nyerjünk. A főti gyülekezetben ezt már a középső csoportos óvodások is mind el tudják mondani.

Most a nagy hír üzenetéből két szót szeretnék kiemelni, amelyeket a címben is nagybetűvel írtam: **IDE jött! – ÉRTEM jött!**

Tudjuk, hogy Jézus születésekor

nete volt, hogy gyermekek száz-ezrei, milliói éhen halnak a világon. A háborúk borzalmaival olvasva hihetetlen volt számomra, hogy élni vágyó fiatal emberek tömegeit kiszolgáltatott körülmények között húszas éveik kezdetén halálba küldték. Miért? Senki nem állította meg az értelmetlen mészárlást? Folytathatjuk a sort, amikor azokat a helyzeteket soroljuk, amelyek „feldolgozhatatlanok” itt a földön. Nem tudom, hogyan élem meg – Isten mentsen meg tőle –, ha kisfiú unokámat az óvodában szoknyába öltöztetik, és babát adnak a kezébe, hogy „érzékenyítsék” a nemiséget. Emberiség elleni büntett! Nézem a migráns milliókat, akik meggazdagodnak embercsoportok, és elgondolom, mi történne, ha tömegesen nálunk telepítenék le őket. Amikor egy afrikai országról azt olvastam,

hogy asszonyokat, nőket „tenyésztene” fogásban, hogy a gyermekeiket jó pénzért pedofil piacokon adják el, tehetetlenségemben felkiáltottam: „Istenem, én nem akarok tovább ezen a földön élni!” Pedig én még csak a felszínét

látom annak, ami ezen a világon végbement és végbemegy... **Az Isten Fia a mennyből IDE jött!** Az Apostoli Hitvallás egy szóban összefoglalja teljes életét: **SZENVEDETT! Ezt a mennyből érkező nem lehetett kibírni! Ő mégis vállalta!**

ÉRTEM jött! Kijavítanád – és igazad van –, ÉRTÜNK jött! Mégis jó az egyes szám első személy. Induljunk el a legtávolabbi körből. Kiáltanak az embervilág bűnei, gonoszságai. Aztán ha közelebb jössz, látod a körülötted élők sok kegyetlenségét, önzését, gonoszságát. Ha a mellett élőkre nézel, egész közelről, egyet sem találsz, akinek ne látnád – sok érték mellett is – a javíthatatlanul romlott természetét. Egy sincs kivétel. De érkezz meg – velem együtt – oda: ÉRTEM jött! **Amikor látod a magad romlottságát, kiút-talanságát, hogy része vagy egészen te is ennek a pusztító és pusztulásba rohanó embervilágnak, rendítsen meg: nincs segítség!** Igaz – gondolod –, hogy te csak egy méterrel vagy a víz alatt, sokan mások kilométeres mélységben. Igazad van, csak abban tévedsz, hogy nem látod, **téged is átjár egész lényedben ez az elveszettség.**

Nem látta ezt a fenti Ige vallomástevője sem sokáig. Olvasd csak el újra! Most már látja, és évezredek emberisége számára meg is fogalmazza. De jó, ha ezen a karácsonyon azzal, amennyit látsz, nagy hálával kimonod: **IDE jött! ÉRTEM jött!**

Végh Tamás ny. lelkipásztor

Karácsonyi ajándék

Szent Fiában megszánt minket égi Atyánk hű szíve, karácsonyi ajándékként Őt a mennyből küldte le.

Golgotán a bűn pólyára szíve ontott drága vért, bűn adóság kifizetve a bűnbánó bűnösért.

Pecznyík Pál

Megemlékezés

Igehirdetés, hálaadó emlékezés Elek István sírjánál – Fót, 2021. szeptember 20.

(Sebestény Győző ravatalban elmondott igehirdetése után)

„De áldott az a férfi, aki az Úrban bízik, akinek az ÚR a bizodalma.

Mert olyan lesz, mint a víz mellé ültetett fa, amely a folyóig ereszti gyökereit, és nem fél, ha eljön a hőség, lombja üde zöld marad.

Száraz esztendőben sincs gondja, szüntelenül termi gyümölcsét. (Jer 17,7-8)

A fa hihetetlen sokat jelent az életünkben:

- árnyékot és védelmet ad
- fészket biztosít a madarak következő nemzedékének
- gyöngye, kicsiként indul az élete, de naggyá lesz
- tájékozódási pont, úgy, hogy még a katonai térképeken is jelölhetik
- gyümölcsöt ad
- tisztítja a levegőt
- az erőt szimbolizálja
- sok minden készíthető belőle, pl. edények, oszlopok...

Amikor Elek Istvánt – a Fót-Központi gyülekezet volt főgondnokát, az Északpesti Református Egyházmegye és a Dunamelléki Református Egyházkerület volt tanácsosát – elkísérjük utolsó útján, ezt az Igét helyezem szívetekre, s vele néhány gondolatot:

Először is, hogy egy erős tartóoszlop dőlt ki – vagy: vététt el töletek, és helyezte át az Úr az Ő örök templomába... Egy áldott férfi, akit az Úr erőssé, teherhordozóvá tett.

1. Mitől áldott egy férfi?

Elek István testvérünk a múltból, a jelenben élt: az **Igéből**, amelyet elolvasott, és a műhelyben, munka közben végiggondolt, „rágott, emésztgetett”. Életének egyik meghatározója volt az Isten Szava.

A **történelemből**, magyar népünk, a főtí

paraszság, és személyes történetéből is erőt merített. Többször elmondta bizonyágtételét, hogy az Úr miként kereste meg:

– kamaszként a Dunában úszva örvény kapta el, s lehúzta. Egy pillanat alatt lepergett az élete, s az általa már jól ismert SZABADÍTÓHOZ, Urához, Krisztusához kiáltott. Majd arra eszmélt, hogy későbbi sógorának, Dodi bácsinak (Cselőtei József) az erős karjai megragadják, s kihúzzák...

– felnőtt férfiként, amikor hanyagolta Szabadítóját, egy építkezés közben a vasbetongerendák lezuhantak: ő a sarokba esett, s a lezuhanó gerendák körülötte fennakadtak a falakon, s nem zúzták őt agyon...

– s a harmadik: amikor szolgálatba állította őt az Úr. Az akkori lelkipásztor, Végh Tamás kétszer is elment hozzá, hogy hívja őt a presbiteri szolgálatba – de István mindkét-szer azzal küldte el, hogy *ő nem alkalmas a presbiteri tisztségre*. A presbitérium azonban harmadszor is visszaküldte a lelkipásztort. S mire Végh Tamás odaért Istvánhoz, őt addigra az Úr Igével erősítette: „...menj mind azokhoz, akikhez küldelek téged, és beszéld

mindazt, amit parancsolok néked.” (Jer 1,7) **Az egyszerű, paraszti észjárásból** is erőt, áldást merített, valamint az egyházas kegyességnek és az ébredés összefolyásának egészséges református logikájából. Sokszor nehéz üzeneteket egészen egyszerű nyelvezetet használva, sok régi példát hozva mondott el, azt, amit az Úr rábizott.

A versek is a múlthoz kötötték, és gazdagították az életét. Többször idézte nekünk egyik kedvenc költőjének, Reményik Sándornak a **Csendes csodák** című versét:

*Ne várd, hogy a föld meghasadjon,
És tűz nyelje el Sodomát.
A mindennap kicsiny csodái
Nagyobb és titkosabb csodák.*

*Tedd a kezedet a szívedre,
Hallgasd, figyeld, hogy mit dobog,
Ez a finom kis kalapálás
Nem a legcsodásabb dolog?*

*Nézz a sötétkékvég telenebe,
Nézd a kis ezüstpontokat:
Nem csoda-e, hogy árva lelked
Feléjük szárnyat bontogat?*

*Nézd, árnyékok hogy fut előled,
Hogy nő, hogy törpül el veled.
Nem csoda ez? - s hogy tükröződni
Látod a vízben az eget?*

*Ne várj nagy dolgot életedbe,
Kis hópelyhek az örömek,
Szitáló, halk szírom-csodák.
Rajtuk át Isten szól: jövök.*

Elek István az Isten csodáiban élt, sokszor tapasztalta őket – és ettől áldott volt az élete!

2. Milyen áldásai vannak?

Az ő életének voltak olyan gyümölcsei, amelyek láthatók: például a sok segítség.

Amikor az ígéslapokat keresi valaki a gyülekezeti iratterjesztésben, az az Öcsi bácsi által gyártott eszközt látja, hiszen az ígéslaptartót ő készítette.

Aki az úrvacsorához készíti elő a kis kelyhet, s engedi a sajátos eszközön keresztül a

bort – ezt szintén ő készítette.

Vagy: akik beültek az autójába, hogy elhozza őket istentiszteletre, bibliaórára – különösen a maguktól jönni nem tudó testvérek, akik közel álltak szívéhez: Nyúka Erika, Mészárosné Irénke, s mások – vajon nem gyümölcsként élték meg ezt...? De igen, s nagyon hálásak voltak érte!

De volt hallható gyümölcse is:

– egy-egy gyülekezet előtt való megszólalása higgadt, kimért, mégis egészen szívből fakadó, pásztori lelkületről tanúskodott...

– egy-egy bibliaórai gondolatsor – fűszerezve egy-egy verssel vagy versrészlettel...

– egy-egy nehéz vitában való megszólalása: csak egyet hadd említsek:

Egy nagyon nehéz kérdésben feszültek egymásnak indulatok, s én csendben megjegyeztem: „...minket most Isten türelemre tanít, mert nem látjuk a következő lépést”. Valaki felcsattant: „Azért vagytok a gyülekezet hívó vezetői, hogy tisztán lássatok mindent!” Elek István, Őcsi bácsi alázattal megszólalt: „...akik tisztán, világosan látnak mindent, ők egy emelettel feljebb vannak, a Mennyben, a színről színre látásban. Minket Isten alázatra tanít, ráfigyelésre...”

Gyümölcsözőtt időskorban is: gyermekeiért, unokáiért, dédunokáiért imádkozott – mert imádkozó ember volt. De hűségesen imádkozott a presbitertársakért, gyülekezetért és az igehirdetőkért is.

Egyszer valaki megkereste, s megkérdezte: „Miért nem utasítod a lelkipásztort, hogy ezt és ezt tegye...?” Ő csendesen elmosolyodott, s csak annyit mondott: „Mi nem ilyen viszonyban vagyunk a lelkipásztorommal! Mi imádkozni szoktunk együtt, és nem utasítgatni egymást...”

Milyen sokszor mehettem hozzá én is: amikor például utat kerestünk; amikor kísértések környékeztek; amikor szeretteink szorultak imasegítségre – mert imádkozó ember volt.

Kedves főtí hívó testvéreim, akik elé Isten odaállította Elek Istvánt, az Ő szolgáját, hogy lássátok benne az Úr áldásait, hogy

lássátok, hogy milyen az, amikor valakit az Úr szövetségébe fogad, és tekintélyt ad neki – hozzatok is mehetnek Testvérek, Te is imádkozol a lelkipásztorodért, a presbiterekért, a gyülekezetért? „Megmondó-ember”, önmagát okosnak tartó sok van – de imádkozó kevés. Te is imádkozó ember vagy? Neked is vannak ilyen gyümölcseid?

3. Milyen reménysége volt?

Elek István reménysége a Mennysorság volt! Több özvegyen maradt testvérünk mondta már el, hogy vágynak a mennybe: mert arra gondolnak, hogy az előre ment házastársuk már ott van, ott majd találkozhatnak...

Ha valaki igaz szerelemmel szerette feleségét, akkor az Elek István volt – ezt, aki csak egy kicsit is ismerte az életüket, az tudja! De Elek István mégsem azért vágyott a mennybe, hogy Juliska névvel találkozzon!

Ő az ő Urához vágyott, aki így szólt hozzá is: „Ne félj, mert megváltottalak...!”

Ő az Élet fája, a Paradicsom után vágyott, amiről a Jelenések könyve 22,13. versében olvashatunk. Ott az ezékieli prófécia beteljesedéséről olvashatunk, ti. a templomból kifolyó víz csodája, az örök élet, amit az Úr ad az Övéinek. Ott, a mennyben van a Világosság, az Út, s az Élet fája – Krisztus maga –, Elek István testvérünk oda vágyott!

Hogy lehet olyan áldott az életünk, mint egy erős fa? Ha az Ige újjáteremt. Ha erőt merítünk abból, amit Ő adott, s ha szemeink a mennyi reménységre néznek. S akkor békességünk lesz – mint akinek az élete a Mester kezében van. S vallhatjuk a költővel Elek István barátom és testvérem, volt elnöktársam egy másik kedves Reményik-versét:

„...**Akarom:** fontos ne legyek magamnak.

A végtelen falban legyek egy téglá,

Lépcső, min felhalad valaki más...

Egy mély sóhajlás fel a magas égig,

Legyek a drót, min üzenet megy végig,

Es cseréljenek ki, ha elszakadtam.

Sok lélek alatt legyek a tutaj,

Egyszerű, durván összerótt ladik,

*Mit tengerbe visznek mély folyók.
Legyek a hegedű, mely végtelenbe sír,
Míg le nem teszi a művész a vonót.”*

A Mester áttette a másik kezébe a vonót. Eddig itt tartotta őt a szemünk előtt, most az örökkévaló Országba helyezte át.

Legyen a dicsőség Elek István életéért egyedül az élő Istennek és Jézus Krisztusnak, aki István barátom és testvérem Megváltója is volt!

Zila Péter lelkipásztor

Leteszem...

Néhány hónappal ezelőtt nem gondoltam volna, hogy mostanában képes leszek megszólalni, bizonyágot tenni, mert 2021 életem egyik legnehezebb és legsötétebb éve számomra.

A járványban az egész családnak megbetegedett, szüleimmel kórházba kerültünk, ahol édesapám meghalt. A gyászban elnémult a lelkem, és a hangom is nehezen találok, most mégis úgy érzem, megpróbálok néhány gondolatot megfogalmazni, letenni az Úr Jézus és a testvérek elé.

Az idei március zavaros, fekete, nyomasztó, szó szerint fullasztó hónapként él az emlékeimben. Azokban a napokban nagyon gyorsan történt minden, eddig nem igazán sikerült feldolgoznom az eseményeket, és nem is biztos, hogy helyesen látom, helyén tudom kezelni a történeteket. A szomorúság, büntudat érzései között hanyódva újra és újra átélem, hogy mennyire nem voltam a helyzet magaslatán, hogy milyen gyenge és kiszolgáltatott vagyok. Szerettem volna sokkal jobban jelen lenni, de elveszítettem az irányítást, elrontottam a dolgokat, a bizonytalan helyzetben nem számíthattam magamra. (Ennél a felismerésnél csak az borzasztóbb, hogy annak ellenére, amit átéltem, nincs rá

garancia, hogy hasonló helyzetben nem követném el ugyanazokat a hibákat.) Hiába szeretnék arról írni, hogy minden jól alakult, mindenki meggyógyult, segített megmenteni az édesapámat, emberileg ez nem így történt, csalódtam, összedőltek a reményeim. Mégis azt gondolom, **pont az a lényeg, hogy megértsem, akkor kerülnek helyükre a dolgok, amikor minden Istenről, Istennek szól, elvész a sok-sok emberi szempont, és végül mindent le tudunk tenni az Úr Jézus szent kezébe.**

Nagyon nehéz azt megélni, hogy akit szeretünk, eltűnik, úgy távozik mellőlünk, mintha elrabolták volna, mélységes űrt hagyva maga mögött, búcsú nélkül. **Nehéz a könnyek között meglátni az áldást, hogy mindez a javunkra van.** Hálásak vagyunk az évekért, amíg papa közöttünk, értünk élt, a hitéért, az odaadó mosolygós szeretetért, az életigenlő, pozitív jelleméért. Hisszük, tudjuk, hogy az út nem itt ért véget, hogy Krisztusban felragyog a kegyelem, és találkozni fogunk, de egy kis időnek még el kell telnie ahhoz, hogy kitöröljük a megrázó napok emlékét.

A járványhoz mindenki másképp viszonyul, a bizalmatlanság, kérdéses esetek miatt sokan nem oltatják be magukat, néhányan tagadják is a vírust; akik azonban súlyosan megbetegedtek és kórházba kerültek, olyasmit láttunk, tapasztaltunk, amit a hírekből el sem tudtunk képzelni. **Egészen más volt a kórházi ágyon szenvedve, a mellettünk lévő haldoklóért aggódva átélni, mi ez az egész, mint az új fertőzöttekről és a halálesetekről szóló tudósítást pusztán számadatként hallgatni.** Azt hiszem, tőlem sokkal hitelesebben beszélhetnének a mindennapos küzdelmeikről mentősök, covid-osztályokon dolgozó orvosok, ápolók, akiknek a szomorú és fáradt tekintetéből sokszor éreztem bizonytalanságot amiatt, hogy minden törődés ellenére emberileg kiszámíthatatlan a végkimenet, nem lehet tudni, kinek a szervezete képes legyőzni a betegséget. Nagyon fájdalmas, hogy a „fekete márciusban”

nemcsak apukámat, hanem több, velem egykorú barátnőmet is elveszítettem.

Mostanra már többségben van azok száma, akik két vagy három oltáson is túl vagyunk, így talán nagyobb az esély a gyógyulásra. A harmadik hullám elején azonban még csak az első oltásnál tartottunk, és bár a családban akkor mindenkit beoltottak, ez kevés volt a védetséghez, néhány hét múlva elkaptuk a betegséget. **A tünetek alapján sajnos nem gondoltuk, hogy életveszélyes állapotban vagyunk, ezért nem hívtunk azonnal mentőt.** Ha tudtam volna, hogy pont azért alattomos a vírus, mert nem feltétlenül produkál látványos tüneteket, ma máshogy cselekednék. Nem vártam volna több napig a tesztelő autóra, a Covid-gyógyszerre, hanem azonnal kórházba vittem volna anyukámékat, és én is hamarabb mentem volna. Akkor talán nem történik meg, hogy apukám elveszíti az eszméletét, és olyan állapotba kerül, amelyből soha többé nem tér magához, és az sem, hogy anyukámmal együtt az alacsony vér-oxigén-szint miatt az ájulás szélére jutunk. Nehezen tudom elengedni, hogy nem volt tudomásom a véroxigénszint-mérés fontosságáról, ezért nagyon hálás vagyok, hogy én még időben kaptam egy szaturáció-mérőt, amiről kiderült, hogy ténylegesen életet menthet. A szüleimet együtt vitték el, engem pedig egy másik kórházban kezeltek. Nagyon nehéz volt, hogy keveset tudtam róluk, és sajnos anyukám sem láthatta apukámat egy-két alkalmat kivéve.

Apukám éber kómában feküdt, kritikus állapotban volt, mégis bizakodtam, hogy egyszer azt mondja nekem az orvos a telefonban, hogy észhez tért, és meg fog gyógyulni. Ennél szebbet nem kaphattam volna a születésnapomra, de ez nem történt meg, egy nappal később elment. Mama és én előző nap jöttünk ki a kórházból, vártunk és könnyörögtünk. Nagyon köszönjük, hogy a gyülekezet, lelkipásztor úr és lelkészasszony is gondolt ránk, imádkozott értünk.

Hiszem, hogy az Úristen meghallgatta az

imádságainkat, másnap, Nagycsütörtökön mégis rettenetes volt elfogadni a halálhírt, szembesülni a felfoghatatlannal, hogy édesapám a világjárvány áldozata lett, nem tudta legyőzni a gyilkos kórt, nem tudtak, nem tudtunk rajta segíteni.

Nagyon megszenvedtük ezt az időszakot, megrendítő volt a sok haláleset Főton és a gyülekezeten belül is. Nagyhéten napról napra átéltük a passiót, hogy a világ tele van fájdalommal, betegséggel, szenvedéssel, hogy nem bízhatunk magunkban, hogy bűnösök vagyunk, akiket mindig emlékeztetni kell Krisztus hatalmára. **De hiszek az Úr nagyságában, aki legyőzi a sötétséget, a halált, hogy világosságot, életet, feltámadást nyerjünk, és azért próbálja meg a hitünket, hogy késszé tegyen az örökkévalóságra, a legszentebb titokra és a legnagyobb szeretet elfogadására,** mert Ő azt mondja: „*én élek, és ti is élni fogtok.*”

(Jn 14,19b)

Batizné Nagyváradiné Éva

Új éneket!

Új éneket, újat,
minden reggel újat!
Új hajnal hasadtán
új titkok tárulnak.
Új virágok nyílnak,
ha régiék hullnak.
Új öröm, új hála,
ha sebek gyógyulnak.
Énekek ébrednek:
új ének az Úrnak.

Új éneket, újat
új szívvel, étellel!
Údét, mint a harmat,
frisset, mint a reggel!
Új kegyelem árad.
Új hittel előre
csodáról csodára,
erőről erőre!
Remények zsendülnek,
életek újulnak.
Énekek zsendülnek:
új ének az Úrnak.

Túrmezei Erzsébet

Berekfürdői csendeshét

Egy év kihagyás után újra Berekfürdőn lehettünk az egyházi üdülőben. Két leány unokánkkal mentünk, igen nagy örömmel. Ez a hét testi-lelki felüdülést hozott számunkra. A lelki alkalom esti áhítattal kezdődött. Itt Isten kérdéseket tett fel nekünk – unokáink is szorgalmasan jegyzeteltek, pedig nem mondtuk nekik. Nemcsak leírták a kérdéseket, meg is válaszolták.

Első kérdés ez volt: **Hogyan hallgatom az Igét?** Hogyan bánok az Igével, megszokásból, kötelességből olvasom? Példát kaptunk rá a testi eledellel. Ha nézegetem, szagolgom az ételt, nem eszem meg, nem válik éltező erővé. Egyre jobban elgyengülök. Jönnek a viharok, és akkor derül ki, milyen az erőnk. Ez így van lelki értelemben is.

Ádám és Éva esetében is eljött a vihar, a bűnbeesés. Ettek a tiltott fa gyümölcséből, ezután elrejtőztek. Jött Isten és kérdezett: „*Ádám hol vagy?*” Előjöttek félve és remegve. Isten utolsó kérdése ez volt: „*Talán ettél arról a fáról, amiről eltiltottalak?*” Ők egymásra mutogattak, magyarázkodtak. A helyes válasz ez lett volna: igen ettem, és szégyellem magam, ha van bocsánat, könyörülj rajtam, Uram. **Mi nem így vagyunk vele?**

Elkövetjük a bűnt, rejtőzködünk, egymásra mutogatunk, magyarázkodunk ahelyett, hogy megvallanánk, hogy mit tettünk. Isten a vele való közösségre teremtett minket, nem a bokr alá. Ő kérdéseivel hívogat, azért kérdez, hogy segítsen. **Mi bűneinkkel becsaptuk az atyai ház kapuját, de Jézus Krisztus kinyitotta azt.** Mondhatjuk: vétkeztem, fogadj vissza, ha lehet. Ha nem kérünk bocsánatot, az ítélet lelki halál.

Bűneivel az ember szembefordul Istennel, majd egymással is. Ezt szemlélteti Káin és Ábel története. Káin megharagszik Ábelre, ezért megöli. Elmondhatjuk, **a harag nem munkálja Isten igazságát, sőt mérgezi az életünket.** Van rejtett harag is, ez a keserűség. Ne tűrjük meg életünkben a haragot.

Isten nekünk testvéreket is adott, ne zárkózunk el egymástól. Testvér az, aki Isten megváltott gyermeke, és teljesíti Isten akaratát. Krisztus vére az, amely bennünket összekapcsol. Fontos-e nekem a testvérem, utána megyek-e, ha nem látom? Hiányzik nekem? Fontos, hogy lelkigondozzuk egymást! Nem véletlenül kaptunk két fület és egy száját. Délelőttönként három fontos történettel foglalkoztunk:

- én történetem,
- te történeted,
- ő története.

Az Efézusi levél alapján Isten világosan elmondja, kik voltunk, mivé lettünk, miért kerültünk halálos helyzetbe. Halottak voltunk bűneink miatt, távolról indultunk, Krisztus nélkül éltünk. Közelvalókká lettünk Krisztus által. Ráépülünk az apostolok és próféták alapjára, a sarokkő pedig Jézus Krisztus. Így együtt épülünk Isten hajlékává, lélek által.

Ez az ígerész meghatározó életünkben. 40 évvel ezelőtt kaptuk, amikor házasságkötésre jelentkeztünk. Feleségem (menyasszonyom) azt mondta, kérdezzük meg Istent, mit szól ehhez a házassághoz. Ezt az ígerészt kaptuk. Nekem még akkor nem volt élő hitem, de feleségem felolvasta. Azt értettem meg belőle, hogy Isten egybe akar szerkeszteni, a sarokkő Jézus Krisztus. Egy kicsit értek az építkezéshez: **ha a sarokkő Jézus Krisztus, az csak jó lehet.**

Én nem mondom, hogy mi sosem veszekszenek, de amikor ez történik velünk, mindig erre az Igére gondolunk, és nem tudunk egymásra haragudni. Isten ajándékai vagyunk egymásnak, Isten megváltott gyermekei. **Jó Jézust ismerni, Vele élni, Benne bízni!**

Ezen a héten elgondolkodtam az életemen. Mi lett volna Nélküle? – „mocsár, fertő, károhozat”.

Mi lett az életemmel Vele? Közel 38 éve adtam át az életem az Úrnak. Helyreállt a kapcsolatom Istennel, a közösségem Jézus

Krisztussal és a testvérekkel. Megmutatta bűneimet, bűnbocsánatot adott, megszabadított (alkohol, cigaretta). Kifizette bűneimért járó adósságaimat érdemtelenül, örök élettel ajándékozott meg, melyet senki el nem vehet tőlem soha.

Jézus története titkos, de csak annak, akinek nem jelent meg személyesen. Hálás a szívem, hogy nekem megjelent. A megtéréshez nem kell nagy tudás, csupán akarat. Rá kell figyelni. Hív és vár, engedni kell az Ő szavának. Mindenért Istené a dicsőség!

**„Bölcs terveit megérleli,
rügyet fakaszt az ág,
s bár mit sem ígér bimbaja,
pompás lesz a virág,
ki kételkedőn boncolja őt,
annak választ nem ad,
de a hívő előtt az Úr
megfejtí önmagát.”**

Szedlacsek József

A Lélekgyógyító

Berekfürdön legutóbb 4 éve tettem bizonyágot Isten szabadításáról, megtérésem útjáról. Akkor azzal fejeztem be, hogy még sok formálnivalója van rajtam az Úrnak. Visszaemlékezve azt mondhatom, hogy nagyon gazdag és eseménydús volt az elmúlt 4 év. Talán a legnagyobb mélységek és a legnagyobb szabadítások, ajándékok említésével tudok leginkább felmutatni az Úr Jézusra, az Ő dicsőségére helyezve a hangsúlyt.

Átfutottam a jegyzeteimet, a 2018-2019. évek a gyülekezetbe való beágyazódás évei. Intenzív tanulási időszak. Isten megadta, hogy sok időt tudjak tölteni az Ő jelenlétében. Babázó édesanyaként sok rétegalkalomra eljutottam, az Ő kegyelme, hogy vágyat ébresztett a szívemben, hogy meg akarjam ismerni Őt még mélyebben. Rengeteget jegyzeteltem, rendszeresen vezettem, hogy milyen kérdésben milyen választ adott, lépésről-lépésre miként vezetett.

Nagyon jól éreztem magam, illetve éreztük magunkat a gyülekezetben. Barátságokat kötöttem, sokszor megmutatta az Úr, hogy milyen a teljes öröm Önála, Ővele.

A 2019. év viszont mást is tartogatott számomra. Év közepe táján kiderült, hogy év végével megszűnik a munkaviszonyom, nincs hova visszamenni dolgozni. Egy babamama kör alkalmával azonban békességet kaptam abban, hogy nem feltétlenül kell tepernem új munkáért, mert a család szolgálata, az otthon „melege” fontosabb, mint karriert építeni. Egyébként vágytam is arra, hogy úgymond „pihenjek” egy évet, a kicsi ovis, a nagyobbik iskolába megy, szükségét éreztem a regenerálódásnak is.

Lelkesedésem nem talált támogatásra, ami nagy szomorúságot okozott, és a lelkem mélyén haragot is a párommal szemben. Akkor még nem voltunk összeházasodva, és megvallom, többször előfordult a rá következő hónapokban, hogy azon gondolkodtam, hogy kilépek a kapcsolatból, feladom a küzdelmet. Miután egyértelmű lett, hogy keresnem kell munkát, leborultam az Úr elé. Munkát kértem tőle, türelmet és bölcsességet. Olyan, a közelben található munkalehetőséget, amit részmunkaidőben tudok végezni. Bátorítást és biztatást kaptam az Úrtól: „*Kérjetelek, és adatik nektek, keressetek, és találtok, zörgesetek, és megnyitattik nektek.*” (Mt 7,7-11) Kb. két hétre rá: „*Édesen alszik, aki dolgozik, akár keveset, akár sokat eszik.*” (Préd 5,11)

Reménykedtem, bár halogattam az önéletrajz

megírását, nem kerestem a lehetőséget. Szóval fizikailag egy lépést sem tettem azért, hogy januártól munkába állhassak.

Újabb szűk két hét múlva, vasárnap istentisztelet után megkeresett egy testvérünk a gyülekezetből, hogy nincs-e kedvem januártól nála dolgozni négy órában, itt Fóton. Rendkívül hálás voltam az Úrnak. Zseniális. Szavakban ki sem fejezhető az Ő szeretete, gondoskodása.

Ezzel a csodával egy időben, ennek ellenére, még valami elindult bennem. Ez bizony már nem az Úrtól volt. Emberi kapcsolataimat illetően igen erős támadások értek, elkezdődött egy nagyon komoly csalódássorozat. Testvérekben, testvérek megnyilvánulásai-
ban, viselkedésében. Vittem én ezeket is az Úr elé, de Ő úgy döntött, hogy beleenged ebbe a hosszú, fájdalmas és nehéz pusztába.

Viszont **rendszeresen bátorított és vigasztalt, megerősített, biztosított arról, hogy szomorúságom örömmé változik, bízzak Benne, és ne a magam eszére támaszkodjak, szüntelenül Rá tekintsek, minden gondomat Rá vessem.** Többször visszatérő Ige volt az életemben: „*Ne félj, mert megváltottalak, neveden szólítottalak, enyém vagy! Ha vízen kelsz át, én veled vagyok, és ha folyókon, azok nem sodornak el. Ha tűzben jársz, nem perzselődsz meg, a láng nem éget meg. Mert én, az Úr, vagyok a te Istened.*” (Ézs 43,1-3)

Covid-szempontból is igen erős kapaszkodóm lett ez az ígélet.

A 2020-as év tehát munkával indult. Isten mérhetetlen kegyelme, hogy meg tudtam maradni az Ő jelenlétében, naponta kerestem az Ő akaratát. A munkámban maximálisan tapasztaltam áldásait, támogatását. Megtanított, értelmet adott, hogy egy számomra teljesen ismeretlen területen az Ő dicsőségére tudjam elvégezni a rám bízott feladatokat.

Közben szép csendben kezdett kicsírázni a szívemben az elégedetlenség, a keserűség. Otthoni dolgok miatt, gyülekezettel kapcsolatosan és emberi kapcsolataimat illetően.

Kudarcot vallottam egy barátságban. Hibákat találtam a gyülekezet működésében, magamban, a körülöttem élőknél.

A Sátánnak gondja volt rá, hogy kellően felnagyítsa a dolgokat. Plusz Covid, korlátozások, pánik, munkahelyi nehézségek. Ezzel párhuzamosan igencsak nyomasztott, hogy párommal egyértelmű, nyílt engedetlenségben élünk. Libikókáztam: hol házasodni akartam, hol pedig menekülni.

A bezárások alatt lehetőség nyílt ígehirdetések közt böngészni. Van 3-4 olyan gyülekezet, amelynek ígehirdetései nagyon nagy hatást gyakoroltak rám, és szólt általuk az Úr. Tanított Isten, bátorított, vigasztalt. De meg is dorgált olykor. Mondhatnám, hogy kb. havonta szembesítettem azzal, hogy hitben járóként nem tűrhetem el, hogy engedetlenségben élek, hogy szembemegyek Isten akaratával. Az utolsó csepp, ha fogalmazhatok így, az volt, amikor egy református lelkész kerek perec kimondta: ne vegyek addig úrvacsorát, amíg ebben az engedetlenségben élek. Itt eldőlt a dolog, Csaba is döbbenet hallgatta, megérintette a szívét. Ígéretet kaptam, hogy jövőre lagzi lesz :-)

Nem tudatosult bennem, hogy pusztában vezet az Úr és kemény önvizsgálatra hív. Viszont amikor tönkrement egy újabb kapcsolatom, lelkiileg összetörtem. Naponta vittem oda a panaszsomat az Úrnak, a sok-sok vigasztaló Ige ellenére egyre keserűbbé váltam. Év végére teljesen kimerítettem a sok küzdelem (főleg lelki-gondolati). Isten mégis engedett elmélyülni ebben az állapotban, de megígérte, hogy az Ő orcája velem jön, és vissza fog térni az öröm az életembe. „*Este szállást vesz a sírás, reggelre itt az ujjongás.*” (Zsolt 30,6 és 12-13)

Az Úr rávezetett arra, hogy van egy határ, ahol le kell tennem a küzdelmet az Ő kezébe, és akkor jön Ő, és hűséges szeretetével cselekszik. Megadja az Ő megoldásait. Továbbá arra is, hogy nem szabad intézményekre, emberekre alapozni az életemet, a hitemet, a bizalmamat – csak Őbenne kell

keresnem mindent (az Ő országát). A többit ráadásként az Ő akarata szerint megkapom. Rendszeresen kértem az Úr Jézust, hogy vizsgálja meg a szívemet, szabadítsa meg a keserűségtől, a csalódottságtól, és bizony a neheztelésektől is.

Hosszú hónapokon keresztül fennállt ez az állapot, teljes szabadítást nem éreztem, vissza-vissza estem. Az Úr kegyelme, hogy nem adtam fel, és mindig Nála kerestem vigaszt, békességet, megértést. Nagyon komoly ígéretet kaptam: „*Senki sem állhat ellened egész életedben. Velel leszek, ahogy Mózeszel is vele voltam. Nem maradok el tőled, nem hagylak el.*” (Józs 1,5) Kértem Tőle több hitet, hogy elhiggyem ezt.

Ennek ellenére év végére, idei év elejére oda kerültem, hogy mindent feladok. Sodródnom. A gyülekezetből is el akartam jönni. Szerető Urunk azonban több alkalommal hangsúlyosan figyelmeztetett, hogy a saját gyülekezeteimet ne hagyjam el. Megértettem, hogy félre kell tennem a saját igazságomat, és az Ő igazságára kell összpontosítanom.

Idei év: ha össze kellene foglalni, mondhatnám: a bocsánatkérések éve, önismeretben előrelépés.

Január második felében egyik igehirdetésből szinte kikiabált a felhívás: „Most ne add fel!” Tőlem „szinte” függetlenül a körülmények kezdtek más irányt venni. Pár nap telt el ettől az üzenettől, amikor valamiért elmentem a parókiára az iratterjesztésbe. Találkoztam egy kedves testvérünkkel, aki kedvesen mondott nekem valamit. Gondolkodás nélkül válaszoltam neki, elég „epésen”. Rögön rádöbrentem, hogy nem kellett volna, persze alaposan megbántottam a hölgyet. Jól nevelten elnézést kértem, de éreztem, hogy ez így nincs rendben. Valami nagyon nincs rendben.

Miután egyedül maradtam, keresgéltem az üdvözlő kártyák közt, és elsőre szembejött egy Ige: „*Valljátok meg azért egymásnak bűneiteket, és imádkozzatok egymásért, hogy meggyógyuljatok. Nagy az ereje az igaz em-*

ber buzgó könyörgésének” (Jakab 5,16)

Nos, nem ment azonnal. Otthon „ültem rajta” 2-3 órát és magyarázkodtam. Istennek és magamnak. Aztán felismertem (beismertem), hogy a keserűség szólt a szívemből, és úgy döntöttem, hogy engedelmeskedem az Úr szavának. Ezután tudtam őszintén és tiszta szívből bocsánatot kérni előbb írásban, később személyesen. Isten csodálatosan feloldotta köztünk ezt a feszültséget. Hála legyen Neki ezért is!

Nagyon ki akartam gyógyulni lelki gyöt-rődéseimből, ezért ezen az Igén felbuzdulva eldöntöttem, hogy többektől bocsánatot kérek. Az Úr adott erőt, bátorságot és engedelmes szívet. Így voltam képes otthon is és több kapcsolatomban is az én részemért őszintén bocsánatot kérni. Hatalmas felszabadító ereje van ennek. Miután mindkét oldalon álltam (megbántott és bántó), azt tapasztaltam, hogy igazán kapcsolagyógyító ereje a kölcsönös bocsánatkérésnek és megbocsátásnak van.

Ebben az időszakban több olyan hajlamomra is rátette az ujját az Úr, amit ki akar gyomlálni belőlem. Például ha nem vagyok eléggé figyelmes, hajlamos vagyok embereket a tetteik, viselkedésük alapján elkönyvelni, rosszat feltételezni róluk. Hajlamos vagyok arra, hogy egy dicséretre, jó szóra előhúzzak egy negatív töltetű „kártyát”. Hajlamos vagyok bálványt gyártani például egy barátságból. Hajlamos vagyok irigységre és versengésre is. **Ezek a hajlamok sehogy sem férnek össze Jézus Krisztussal, engednem kell, hogy mindezekről megtisztítson, felszabadítsa a megkötözött erejűk alól.** Persze mindezzel együtt bátorítást is kaptam: „*Jó csendben várni az Úr szabadítására.*” (JSir 3,26) És visszatért a Zsoltárok 30,6-ban tett ígéret is.

Április-májusra sok imádság és ígéret érett be. Volt egy igen konkrét iránymutatás is az Úrtól: „*'Menjete el, mutassátok meg magatokat a papoknak.'* És amíg odaértek, megtisztultak.” (Lk 17,14) Elmentem. Megmutat-

tam magam.

Nagyon hálás a szívem, hogy az Úr adott erre erőt és bátorságot, feloldó, dolgokat tisztázó beszélgetés alakult ki tiszteletes asszonnyal. Az Úr válasza ez volt: „*A te hited meggyógyított, leányom*” (Mt 9,22) (Más fordításban: „*Bízzál, leányom, hited megtartott téged.*” És meggyógyult az asszony abban az órában.”) Csak gyönyörködni lehet az Úrban, csordultig telve hálával.

Kaptunk időpontot az esküvőre, ennek körülményeit rá tudtam bízni Istenre, aki hűségesen megtartotta ígéreteit, nekem viszont engedelmeskednem kellett. Segített, hogy ki tudjam mondani valakinek, hogy nem haragszom, megbocsátottam, az Úr levette rólam ezt a hosszú hónapokig hurcolt terhet, kötözöttséget. Csodálatos felszabadító ereje van, ha ezt ki tudjuk mondani, és az Úrtól várjuk azt, hogy Ő valóban megszabadítson.

Isten számunkra tartogatott, elkészített ajándéka végül az esküvőn bontakozott ki. Ez is az Ő kegyelme és érdeme, hogy kimunkálta mindkettőnk szívében az elhatározást, a megfelelő lépéseket és az engedelmességet. Csodaként éltem meg azt a napot. Minden körülményt tökéletesen elrendezett az Úr. **Megajándékozott jelenlétével.** Szerető és velünk együtt örülő, ünneplő testvérekkel. **Megmutatta, hogy milyen egy szerető, elfogadó, összetartó közösségben lenni, amolyan „össgyülekezet”-érzés volt, ízeltő abból, amire lelkünk mélyén igazán vágyunk.**

Nagyon-nagyon hálás vagyok az Úrnak, a

férjemnek, szeretteimnek, lelkészeinknek, szolgáló, szerető testvéreknek és a gyönyörűen éneklő, zenélő gyermekeknek.

Drága Istenünk tanít engem arra, hogy milyen áldásokat és ajándékokat tartogat számomra, ha úgy döntök, hogy Vele járok, Rá támaszkodom, Őt szolgálom és engedel

ki. Nagyon hálás vagyok, hogy számon tart, számít rám, hogy helyet készített számomra ebben a gyülekezetben, az Ő nagy gyülekezetében, a Krisztus testében. Tanít arra is, hogy ha életem során akár az én tetteim következményeként, akár tőlem függetlenül lezárulnak ajtók, kapcsolatok, lehetőségek, Ő képes és kész arra, hogy újakat nyisson, adjon, utat mutasson. Feltéve, ha megmara-

dok Őbenne, az Ő szeretetében. Végül egy szintén visszatérő ígérete:

„*Az én Istenem pedig be fogja tölteni minden szükségleteket az Ő gazdagsága szerint dicsőséggel a Krisztus Jézusban.*” (Fil 4,19)

Soli Deo Gloria!

Bódi Zsuzsanna

*Agyonhajszolt és megfáradt
emberek vagyunk, akiket
a hétköznapiak, az internet, a TV, a rádió
folytonos forgalma köt le,
ezért olyan hiányos és nyomorúságos
az imaéletünk.
Minél kevesebb időt fordítunk
az imádkozásra,
annál inkább hatalmába kerít bennünket
az idő szelleme, a nyugtalanság
és a gondok.*

Anyakönyvi híreink 2021. december 10-ig

Esküvők – A következő párok kértek áldást házasságkötésükre:

Kovács Krisztián és Sipos Cintia	június 04.
Oláh Attila Sándor és Gubik Henrietta	június 11.
Juhász Péter és Macsuka Nikolett	június 11.
Buzás László és Garda Klára	június 12.
Bagyinka Csaba és Bódi Zsuzsanna	június 12.
Tóth Patrik és Eszes Lili	július 03.
Lőrincz László és Szeli Noémi	augusztus 13.
Tenczer Ádám és Németh Tünde Csilla	augusztus 14.
Győri László és Orbán Zsuzsanna	szeptember 17.
Jenei Dániel és Jobbágy Ida	szeptember 18.

Keresztelők – Osztozunk a gyermekáldást kapott családok örömeiben

Debreczeni-Koncz Áron,	
Debreczeni-Koncz Zoltán és Debreczeni-Koncz Klaudia gyermeke	július 18.
Nagy Noémi Csenge, Nagy Péter és Zsigmond Ildikó Timea gyermeke	július 25.
Veperdi Lukács, Veperdi Mátyás és Parti Kata gyermeke	július 25.
Darnay Dorottya, Darnay Tomas és Csukor Imola gyermeke	augusztus 15.
Szecsei Dominik, Szecsei Gergő Dominik és Kiss Anita Szilvia gyermeke	aug. 22.
Neuwirth Maxim, Neuwirth Gábor és Hangyál Szilvia gyermeke	szeptember 05.
Asztalos Soma, Asztalos Ferenc és A. Cselótei Andrea gyermeke	szeptember 05.
Hegyesi Norbert, Hegyesi Ferenc és Bartl Piroska gyermeke	szeptember 12.
Zolnai Terézia, Zolnai Dániel és Mikolicz Virág gyermeke	szeptember 19.
Csepregi Nóra, Csepregi András Gábor és Gyatyel Bettina gyermeke	október 17.
Tóth Lilien, Tóth Gergely és Rácz Adrienn gyermeke	november 14.
Nagy Lilla Zsófia, Nagy Zoltán József és Horváth Bernadett gyermeke	december 05.

Felnőttkeresztés:

Karácsony Dániel, Karácsony János és Felkai Dóra gyermeke	június 27.
Szabó Anna Erzsébet, Szabó István Attila és Hajdú Erzsébet gyermeke	június 27.

Konfirmálók

Fiataljaink konfirmációja:

Ágoston Bence, Balogh Krisztina Beáta, Barsi Enikő Kamilla, Császár Zoltán, Dávidházy Ákos Gábor, Decsi Eszter, Dudás Flóra, Elek Simon, Farkas Debóra, Fogarasi Kamilla Málna, Helembai Hunor Péter, Karácsony Dániel, Klimaj Donát, Nagy Ferenc Zoltán, Sebestyén Zente, Simon Virág, Szabó Anna Erzsébet, Szabó Csanád, Tóth Gergely, Varga Emma Zsófia

Imádkozzunk lelki épülésért mindannyiuk szívében!

Temetések – Az Úr vigasztalását kérjük a megszorodott szívűeknek:

<i>Elhunyt testvérünk</i>	<i>Lakcíme</i>	<i>Halálának ideje</i>
Kéki Lajos (91)	Fót, Táncsics M. u. 13.	2020.
Kovács Lajos Ferenc (68)	Fót, Móricz Zs. u. 70/A	2020.11.16.
Miklós István (67)	Fót, Szent Benedek park 73.	2020.12.12.
Szokmáry Béla (75)	Budapest, XI., Ballagi M. u. 12.	2020.12.15.
Nagy Gyuláné (76)	Fót, Baross u. 10.	2020.12.22.
Csorba Jánosné (72)	Fót, Kossuth L. u. 16.	2021.01.03.
Főrika Ferencné (75)	Fót, Bem J. u. 15.	2021.01.03.
Rachovina Károlyné (47)	Fót, Bem J. u. 27.	2021.01.11.
Kerékgyártó Ádám (23)	Fót, Balassa B. u. 66.	2021.01.21.
Molnár József (70)	Veresegyház, Fő út 13.	2021.03.04.
Reményi József Tibor (73)	Mogyoród, Gödöllői út 264.	2021.03.07.
Molnár Andrásné (61)	Fót, Alberti B. u. 6.	2021.03.08.
Tóth Erzsébet (59)	Fót, Vörösmarty u. 30/A	2021.03.10.
Kirják Zsolt (45)	Fót, Mária u. 9.	2021.03.14.
Vitányi József (78)	Fót, Szőlőkalja u. 10.	2021.03.16.
Kiss Jánosné (96)	Fót, 48-as Ifjúság u. 5.	2021.03.17.
Dobos Pálné (70)	Budapest, IV., Leibstüch M. u. 57.	2021.03.17.
Fehér Lajos (54)	Fót, Kossuth L. u. 46.	2021.03.17.
Kalucza Zoltán (73)	Fót, Tanács J. u. 17.	2021.03.21.
Németh József (70)	Fót, Kosztolányi D. u. 25.	2021.03.23.
Nagyváradai Sándor (78)	Fót, Kossuth L. u. 22.	2021.04.01.
Nagy Edit (70)	Fót, Deák F. u. 15.	2021.04.04.
Farkas István (87)	Fót, Bajcsy Zs. u. 32.	2021.04.10.
Szima Sándorné (84)	Fót, Béke u. 73.	2021.04.14.
Cselótei József (78)	Fót, Kossuth L. u. 12.	2021.05.06.
Bartos András (80)	Fót, Szent Imre u. 91.	2021.06.08.
Vereczkei Gábor István (75)	Dunakeszi, Barátság u. 30.	2021.06.05.
Buzás Jánosné (79)	Fót, Kemény G. u. 15.	2021.06.23.
Kalmár Istvánné (75)	Dunakeszi, Barátság u. 20.	2021.06.24.
Gaál Józsefné (86)	Fót, Hársfa u. 22.	2021.07.07.
Kapcsos Sándor (80)	Fót, Szabó P. u. 9.	2021.07.08.
Mező Péter (80)	Pilisszántó, Szél u. 53.	2021.07.29.
Takács Jánosné (83)	Fót, Berda J. u. 16/A	2021.07.22.
Kalmár János Lászlóné (68)	Fót, Szent Imre u. 9.	2021.07.24.
Lányi György András (69)	Fót, Tessedik S. u. 16.	2021.08.11.
Guti Sándor (64)	Fót, Ibolya u. 147.	2021.08.19.
Döményi István (100)	Fót, Liget u. 7.	2021.08.25.
Elek István (84)	Fót, Liget u. 2.	2021.09.06.
Daróczi György (94)	Fót, Kiss J. u. 10.	2021.09.03.
Kovács Istvánné (92)	Fót, Dózsa Gy. u. 22.	2021.10.01.
Varga Lajosné (78)	Fót, Kossuth L. u. 56/A	2021.10.24.
Fekete Györgyné (92)	Veresegyház, Kiss u. 4.	2021.10.30.
Elek Sándor (75)	Fót, 48-as Ifjúság u. 27.	2021.11.06.
Balogh Gabriella (62)	Fót, Ady E. u. 26.	2021.11.09.
Szabó József (89)	Dunakeszi, Szabadság u. 7.	2021.11.15.
Rácz Mihály (86)	Fót, 48-as Ifjúság u. 11.	2021.11.10.
Buzás János (88)	Fót, Kemény G. u. 15.	2021.11.19.
Jakab Ferenc (80)	Fót, Fruzsina u. 2.	2021.11.23.
Biben Lászlóné (75)	Fót, József A. u. 21.	2021.11.23.

A Csodatévő

Virág Andrea vagyok, a főti orvosi rendelőben dolgozom asszisztensként. Ezért is kért meg tiszteletes asszony, hogy tegyek bizonyosságot Isten kegyelméről, amit megtapasztalhattam az elmúlt másfél év vírusos időszakában.

Aki ismer, tudja mennyire nem szeretek sok ember elé kiállni beszélni, de úgy biztatott engem Isten, ahogy Pál apostol bátorította Timóteust: *„Hirdesd az igét, állj elő vele!”* (2Tim 4,2) Ne félj, mondd azt, amit az Úr adott, amit Tőle tanultál.

Én a rendelőben kiváltságos helyzetben vagyok, hogy Albert András doktor úrral és Gizellával dolgozhatok, mert igazán élem élik minden nap a hívő életet, jó velük lenni. Amikor jött az első Covid-hullám, engem is elfogott a bizonytalanság, az ismeretlentől való félelem érzése. Ahogy az iskolák, óvodák bezárásáról, és a nyugdíjaskorúak otthonmaradásáról meghozták a döntést, feltettem a kérdéseimet Istennek. Uram, hogyan is lesz most a két gyermekemmel, hiszen mamával sem érintkezhetnek, a szüleim távol élnek, egyikünk sem tud otthon maradni, otthonról dolgozni? Doktor úrék nélkül mi lesz velem a rendelőben... apátlanul, anyátlanul?

Akkor is, mint mindig Isten megnyugtatót: *„Ne félj attól, amit el fogsz szenvedni.”* (Jel 2,10) és *„Az ÚR szerelmese ő, biztonságban lakik nála, oltalmazza őt mindenkor.”* (5Móz 33,12)

Tényleg így van, nekem hatalmas Istenem van, mindenre gondja van, mindig velem van, akkor nem kell aggódnom. Megtervezett mindent.

A férjem hajnalban már dolgozott, hogy mire nekem a rendelőben kellett lennem, Ő már otthon legyen a gyerekekkel. Az Úr adott erőt nekünk, hogy a munkánk mellett otthon is helyt álljunk, online tanulásban, házimunkában. A rendelőben pedig együtt voltunk mi nővérek egy fiatal doktornővel, aki összefo-

gott minket, és lelkiismeretesen ellátta a többi orvos betegeit is a sajátjai mellett. Doktor úr pedig otthonról, telefonon tartotta a frontot. Nem volt könnyű, hiszen tünetes betegek nem jöhettek be, telefonon pedig igen nehéz gyógyítani. Minden nap végén hálát adtunk Istennek, hogy ad lehetőséget ilyen körülmények között is gyógyítani. Imádságban hordoztuk a kórházban betegágy mellett dolgozó ápolókat, orvosokat és a betegeket.

Jöttek az enyhítések, újra jöhettek doktor úrék dolgozni. Hálás voltam, hogy így gyógyzott rájuk az Úr, megtartotta őket és együtt lehetünk. Együtt szolgálhattunk tovább.

Majd egyre nehezebbé vált a helyzet, ahogy ősszel újra nőtt a fertőzött betegek száma. Nagyon sok betegünket el is veszítettük. Alig győztük a bejelentéseket, Covid mentő rendeléseket, az ezzel járó adminisztrációt. Kevés idő maradt azokra a betegekre, akik más jellegű problémával küzdöttek, de igyekeztünk minden feladatot úgy elvégezni, ahogyan Isten várja gyermekeitől. Int is minket a jó cselekvésére.

„A jó cselekvésében pedig ne fáradjunk el, mert a maga idejében aratunk majd, ha meg nem lankadunk. Ezért tehát, még időnk van, tegyünk jót mindenkivel, leginkább pedig azokkal, akik testvéreink a hitben.” (Gal 6,9-10)

Minden igyekezetem ellenére, ez nem mindig sikerül, mert magamtól nem megy.

A rám váró feladatokat szeretem szervezeten megoldani, és amikor egyszerre több mindent kell csinálni, akkor sokszor türelmetlenné válok, doktor úr szavát idézve „zsummogok” magamban. Egyáltalán nem a szeretet, ami ilyenkor sugárzik rólam. De Isten adta nekem doktor urat, aki sokszor már meg sem kell, hogy szólaljon, elég, ha ránézek, és tudom, hogy mire gondol. Ilyenkor fel kell kiáltanom magamban, hogy Uram segíts, kérlek, adj alázatos szívet, türelmet. Hiszen szolgálni szeretnék, nem szégyent hozni a Te nevedre. És ha kérem

Őt, akkor megadja. **Ha jövök elé bűnbánó szívemmel, és időt szentelek a Vele való együttlétre, akkor a békesség és a hála érzése az, amivel mindig megajándékoz.** Így tudok hálát adni Istennek a munkámért, családomért, lelki testvéreimért, akik körülvesznek.

Hálás vagyok, mert otthon a fiúk is olyan szépen vették az akadályokat. Pedig nem lehet könnyű egy egészségügyi szülő gyerekének lenni, aki mindig a kézmosás, kézferőtlenítés, vitaminok, szellőztetés, öltözz fel szavakat ismételteti. De milyen jó, hogy mire jött ez a vírus, ők már ezt megszokták. Nem volt nekik könnyű, hogy csoporttársaikkal, pedagógusokkal nem találkozhattak, mégis szépen betartották a szabályokat. Sok mindent tudtunk együtt csinálni otthon közösen, és hála Istennek, olyan helyen lakunk, ahol van lehetőség kirándulni, szabadban lenni, futni, mozogni. Majd megérkezett a várva várt oltóanyag, az oltakozás lehetősége.

Sajnos a média sokszor megnehezítette a munkánkat. Mindig megelőzött minket a bejelentéseivel, amit mi később kaptunk meg utasításban és máshogy. Nagyon nehéz volt ezt jól lekommunikálni a betegekkel, hol, mikor, mit kaphat, kaphat-e védőoltást. Az oltásokat rendszerint hetente kaptuk, olyan adagokban, hogy csak kapkodtuk a fejünket, hogyan fogjuk tudni megszervezni úgy, hogy közben zajlik a rendelés is. A beadásról és az utána levő adminisztrációról nem is beszélve. Imádkoztam: „Uram kicsi vagyok ehhez, de Neked nincs semmi, ami lehetetlen!”

Napról napra megsegített. Akkor is, amikor otthonról, oltáslistáról hívtam telefonon az oltásra várókat, és szerveztem az időpontokat, a férjem mindenben mellettem állt. Segített, soha nem vetette a szememre, hogy rá-

juk kevesebb időm jut. Sőt, amikor a gyerekek már aludtak, jött és diktálta nekem az adatokat, amit másnapra jelenteni kellett. Humorával átlendített a szomorúságomon, amikor a telefonban megbántottak, és nem segítségnak vették igyekezetemet, mert ilyen is volt.

Egy idő után már nagyon megterheltek éreztem magam ezektől a telefonhívásoktól, még akkor is, ha sokan örömmel vették és várták már.

Ekkor csodát küldött az Úr: kaptunk egy oltásszervező programot. Mint a kisgyerek az új játéknak én úgy örültem, és hálálkodtam Istennek. Boldogan mutogattam doktor úrnak és Gizellának, hogy nézzék, csak be kell írni a regisztrált betegeket, megadni az időpontot és hogy melyik oltóanyagot oltjuk. Örömmel néztem, ahogy telnek be az időpontok. Így több időm maradt a gyerekekkel foglalkozni, mert ezt este is tudtam csinálni. Igaz, volt, hogy hajnalig dolgoztam vele, de min-

dig időre elkészültem. Olyankor, amikor majd leragadt a szemem az álomosságtól, eszembe juttatta az Úr azokat, akik abban az időben is betegágy mellett dolgoznak. Dolgoztam én is intenzív osztályon, tudom mekkora feladat, milyen fárasztó. Ezzel is erőt adott, hiszen én itthon, kényelmes körülmények között végezhetem most a munkámat.

Tenyerén hordozott minket Isten, oltóanyagot nem kellett kidobnunk, ha valaki lebetegedett, mindig volt, akit helyette be tudtunk oltani. Szépen rendezetten tudtuk ellátni a behívottakat. Csodálatos, ahogy Isten minden percét megszervezte, még Bence ballagására is úgy mentünk, hogy előtte doktor úr be tudott adni háznál egy oltást. Így is időben odaértünk, és együtt adhattunk hálát a gyerekekért.

Folyamatosan megerősít, formál és egymásra hangol minket munka közben és otthon is. Ezzel kapcsolatban kaptam engedélyt tőle, hogy elmeséljem ezt a kis történetet.

Egy időben doktor úrat több oldalról támadták. Egyik este hosszan imádkoztam érte. Mikor befejeztem, pár perc múlva jött egy üzenet: „Drága Andrea, köszönöm az imádságát! Jó éjszakát!”

Körbe kellett néznem a szobában, hogy itt van, és hallotta, amit mondtam Róla.

Válaszoltam, hogy nagyon szívesen, de honnan tudta?

A válasz: „Istentől a szívemen át!”

Így tudja Isten adni Szentlelkét az Ő szeretőknek. Érezhetően, valóságosan.

Ahogy írva van: „*Tudjátok meg, hogy az Úr csodákat tesz hívével! Meghallgat az Úr, ha hozzá kiálltok.*” (Zsolt 4,4)

Meghallgat, megtart! Vigyázott ránk és megóvott a betegségtől, pedig többször is érintkeztünk covidos betegekkel.

Jelenleg sem könnyű a helyzet, de hiszem, hogy minden Isten akarata szerint fog történni ezután is.

Örülök, hogy indította a szívemet Isten arra, hogy ezeket elmondhassam, és köszönöm, hogy meghallgattak!

A Mindenható

„Mert az ő alkotása vagyunk, akiket Krisztus Jézusban jó cselekedetekre teremtett, amelyeket előre elkészített Isten, hogy azok szerint éljünk.” (Ef 2,10)

Ki vagyok én? Mikor lesz bizonyoságtévő az életem?

A válasz egyszerű, ha engedelmeskedek. Engedelmeskedek, amire az Isten megbízott.

Ne arra támaszkodjak, amit én elképzeltem magamnak.

Kislányként álmodoztam, hogy milyen leszek, milyen lesz az életem, mit fogok dolgozni. Emlékszem, mikor a nyolcadik osztályt végeztem, az irodalomtanár javaslatára a színművészeti szakközépiskolába jelentkeztem, de abban az évben Kolozsváron nem volt jelentkező, így csak Marosvásárhelyen indult tagozat, ahová a szüleim nem engedtek el. Így a közeli gimnáziumban végeztem, és ezt követően kerültem Budapestre, fodrásztanfolyamra, ahol színházi díszlet- és parókakészítést tanulhattam. Vizsgáim után megszületett első gyermekem, és három év otthon töltött idő után vágytam az elismerésre, hogy értékes vagyok. Ez a szakma család mellett szinte lehetetlen, de mire továbbléphettem volna, már úton volt a második gyermekem. Az otthon töltött hét év után nyomorúság árán megismertem az Urat.

Betöltöm-e a küldetésemet?

Azt hittem igen, jó úton vagyok, de három éve új találkozásra hívtak, hiszen nem a kijelölt úton haladtam. Akkor kaptam egy olyan úttravalót, ami minden nap eszembe jut és erőt ad. „*Nem halok meg, hanem élek, és hirdetem az Úr tetteit!*” (Zsolt 118,17)

Életmegváltoztató pályára állította az életemet, mert szépen lassan elengedtem Isten kezét, nem azon az úton jártam, amit Ő előre elgondolt nekem.

Elégedetlenkedtem, pedig Ő terelgetett és gondoskodott rólam, hisz az álmaim, az elképzelt világom valahogy mind teljesültek.

Nem volt testvérem, így a széltől is óvtak a szüleim, nemhogy a sportoktól, de azt mondja az Úr:

„*Kiáltás hozzám, én válaszolok, hatalmas és megfoghatatlan dolgokat jelentek ki neked, amelyekről nem tudhatsz!*” (Jer 33,3)

Nem tudhattam, és féltem, de nagyobbik gyermekemmel megtanultam úszni, kisebbikkel a zeneiskolába iratkoztam be, a férjem pedig megtanított síelni és korcsolyázni.

Számomra ezek álmok voltak és félelmek, de az Úr azt mondta: „Mert nem a félelemnek lelkét adta nekünk az Isten, hanem az erő, a szeretet és józanság lelkét.” (2Tim 1,7)

Idén januárban megismerhettük János evangéliuma által, hogy „Ki vagyok én?”, hogy ki Ő a próba idején: Ő az élet, a pásztor, a víz, a világosság és még sorolhatnám.

Isten gondoskodott rólam, hogy legyen mibe kapaszkodnom a betegség idején, akkor, amikor félelem vett körül, mert ezt mondta: „Elég neked az én kegyelmem, mert az én erőm erőtlenség által ér célhoz.”

(2Kor 12,9)

Igen erőtlen voltam, hisz egy tökéletes mamográfiái lelet után közölték velem az ultrahangvizsgálaton, hogy látnak valamit, szöveztant kell venni. Nem értettem, hogy lehet minden tumormarkerem értékhatáron belül, ha baj van... Nem volt erőm a miérteket kérdezni az Úrtól, hisz felkészített, hogy az Ő kezében vagyok.

„Maga az Úr megy előtted, ő lesz veled. Nem hagy el téged, és nem marad el tőled. Ne félj hát, és ne rettegj!” (5Móz 31,8)

Mire észbe kaptam, az Országos Onkológiai Intézet sebészeti osztályán feküdtem, a Budai Vár kivilágított panorámáját csodáltam és imádkoztam.

A műtét reggelén a bibliai Igéim ezek voltak: „Mert én, az Úr, vagyok a te gyógyítód.” (2Móz 15,26), „Meghallgattam imádságodat, láttam, hogy könnyeztél. Én meggyógyítalak.” (2Kir 20,5)

Isten akarata az volt, hogy evezzek a mélyre, vessem ki a hálóimat, bármilyenek a körülményeim, mert Ő valami csodálatosat akart tenni velem. Bíznom kellett benne, és bíztam, harcra készültem, felvettem a fegyverzetet és kapaszkodtam Isten ígéreteibe.

Megkezdtem a kemoterápiát, ami ismeretlen út volt számomra és az egész család számára, hittünk és imádkoztunk, könyörögtünk az életemért.

„Hívj segítségül engem a nyomorúság ide-

jén! Én megszabadítalak, és te dicsőítesz engem.” (Zsolt 50,15)

Minden ígérete igaz: megmentett, megszabadított a rossz eredményektől, a kemoterápia borzalmas mellékhatásától, erőt adott, mikor elfáradtam.

„Erőt ad a megfáradtnak, és az erőtlent nagyon erőssé teszi.” (Ézs 40,29)

Befejeződtek a terápiáim, hálát adok Istennek az imaharcosokért, akik hétről hétre ott voltak a fronton, a gyülekezeti tagokért, akik imádságban hordoztak, bibliai Igékkel bátorítottak, biztattak, de akik nap mint nap mellettem voltak, az a családom: a férjem és két gyermekem, rokonaim, értük vagyok a leg-hálásabb, számíthattam rájuk a legnehezebb pillanatokban.

„A minden kegyelem Istene pedig, aki elhívott titeket Krisztusban az ő örök dicsőségére, miután rövid ideig szenvedtetek, maga fog titeket felkészíteni, megszilárdítani, megerősíteni és megalapozni. Ővé a dicsőség és a hatalom örökkön-örökké. Amen.”

(1Pt 5,10-11)

SDG

Vincze Henrietta

Csendes csodák

Ne várd, hogy a föld meghasadjon
És tűz nyelje el Sodomát.

A mindennap kicsiny csodái
Nagyobb és titkosabb csodák.

Tedd a kezedet a szívedre,
Hallgasd, figyeld, hogy mit dobog,
Ez a finom kis kalapálás
Nem a legcsodásabb dolog?

Nézz a sötétkék végtelenbe,
Nézd a kis ezüstpontokat:
Nem csoda-e, hogy árva lelked
Feléjük szárnyat bontogat?

Nézd, árnyékok hogy fut előled,
Hogy nő, hogy törpül el veled.
Nem csoda ez? – s hogy tükröződni
Látod a vízben az eget?

Ne várj nagy dolgot életedbe,
Kis hópelyhek az örömök,
Sztító, halk szírom-csodák.
Rajtuk át Isten szól: jövők.

Reményik Sándor

Feltöltő Ifinap

A korábbi évben elmaradt ifinap után sokan nagyon vártuk már, hogy eljöjjön a nap, amikor pótolni tudjuk ezt az alkalmat, és össze tudunk gyűlni Isten Igéje körül. A sok-sok előkészület, szervezés, sürgés-forgás meghozta az eredményét, hiszen közel nyolcvan vettünk részt ezen a napon, saját gyülekezetünkől és más, környező ifi csoportokból egyaránt.

9:30-tól volt a gyülekező és a regisztráció. Én már kint voltam hamarabb, és a kapuban várva az embereket boldogan láttam, hogy egyre csak gyűlünk és gyűlünk. 10:00-tól a köszöntés elhangzása után dicsőítéssel indítottuk a napot, ami különleges élmény volt, hiszen Erdőkertesről érkezett hozzánk egy ifis dicsőítő zenekar. Így nem csak énekszóval, hanem különféle hangszerekkel együtt zengtek a lélekemelő dalok.

A dicsőítés után Barthos Gergely hévízgyörki lelkipásztor gondolatébresztőjét hallgathattuk meg. A központi téma a feltöltődés volt, ezért elhangzott egy olyan hasonlat, ami sokunkat megfogott. Ha egy olyan

autót, ami dízzel működik, benzinnel töltünk meg, hiába van tele a tank, az autó le fog fulladni. Az autó és az emberi test ilyen szempontból nagyon hasonló: ahhoz, hogy működjön, nem mindegy, mivel töltjük meg. Ezután hallhattunk testi és lelki megoldásokról is egyaránt, hiszen az egyik nem működik a másik nélkül. Testi megoldásként fontos például az alvás, a megfelelő táplálkozás, a testmozgás és a csend, de ami számomra új volt, az az, hogy ugyanígy szentelnünk kell időt új dolgok kipróbálására és a szórakozásra is. Hiszen – ezek nélkül – életünk könnyen monotonná tud válni, és az állandó munka, iskola, egyetem mellett szükség van kikapcsolódásra is ahhoz, hogy ne menjünk tönkre. Lelki megoldások közül hallhattunk arról, hogy **az ürességet, a nyugtalanságot ki lehet váltani az újjászületéssel. Fontos továbbá a közösség Jézussal, és az is, hogy testvéri közösségben legyünk, hiszen egyedül sokan elbukunk, a közösségnek viszont megtartó ereje van.**

Testi-lelki feltöltődésünk után csoportbeszélgetésre mentünk, és olyan jó volt végighallgatni mindenkit, hogy kit mi ragadott igazán

meg, mit tanult. Ezután gyakorlatba téve, mit tanultunk a testi feltöltődésről, megrohmoztuk a Tágas téren megterített asztalokat, és jó hangulatban, jókat beszélgetve egymással majszoltuk a pizzát és a sok finom süteményt.

Délutáni program gyanánt csoportos játékok voltak, melyek közül mind füződött valahogyan a nap témájához. Ezek a játékok szuper hangulatban teltek, születettek kreatív megoldások, és összekovácsolták a csoportokat.

A játék után ismét összegyűlt mindenki a templomban, és Gombola András volt szenedélyfüggő sportoló szabadulását, bizonyosságtételét hallgathattuk meg. **Drasztikus élete elrettentő példaként szolgál, ugyanakkor jó volt azt is meglátni, hogy a hit és Jézus szabadítása által talpra tudott állni, akkor is, ha az lehetetlennek tűnt.**

A bizonyosságtétel után zárásként dicsőítés volt, de utána még sokan maradtunk beszélgetni, ismerkedni. Este pedig testileg-lelkileg feltöltődve, élményekkel gazdagodva, vidáman indulhattunk haza.

Sebestyén Lili

Amikor az ifjvezetőnk, Pali megkért arra, hogy írjak az ifinapról egy beszámolót, kicsit megijedtem, hogy ezt hogy fogom megoldani és egyáltalán miért pont én jutottam eszébe. De aztán rájöttem, hogy Isten sokszor emberek által üzen, és most engem erre kért meg.

Ha visszaemlékszem az ifinapra, akkor rengeteg nagyon jó emlék jut eszembe.

Aminek az egyik legjobban örültem, az az volt, hogy sok régebbi ismerőssémmel találkozhattam és beszélgethettem, illetve megismerhettem más gyülekezetekből fiatalokat, és az utóbbi dologban a kiscsoportos beszélgetés is segített.

A napnak a fő programpontja a reggeli istentisztelet volt, ami nagyon emlékezetes volt számomra, ennek a témája a lelki és testi feltöltődés volt.

Utána voltak különböző feladatok, amik szerintem nagyon szórakoztatóak voltak.

Viszont, amikor fel lettem kérve erre a feladatra, rögtön egy dolog jutott eszembe az egész napról, ami a bizonyosságtétel volt.

Ez a történet bennem nagyon mély nyomott hagyott lelkileg, és azóta jobban becsülöm azt, hogy van tető a fejem fölött, és vannak rólam gondoskodó szüleim, illetve testvéreim, akikre tudom, hogy mindig számíthatok. Nagyon örülök, hogy részt vehettem ezen a napon, és remélem, hogy máskor is lesz még ilyen.

Decsi Eszter

A Megbocsátó

Úton vagyok. Visszafelé Jézushoz és az Úrhoz. A Megváltóhoz.

Nehéz folyamatosan ébernek maradnom, annyi csábító mellékút, sikátor, kis utca van. Nehéz a célt, a legfontosabbat szemem előtt tartani, minden tekintetben.

Szüntelen elcsábulok, letérek az indokolatlan, impulzív online rendelgetések útvesztős pusztaságába, a kiabálás, üvöltözés, szidás, okolás zsákutcájába, és közben, mikor oldalra tekintek, ott az Úr tárt karokkal azon a poros, koszos, megvetett úton, ahova igazából menni akarok, szaladni a karjába tudván, hogy nehezebb, de tisztességes, békés, szeretettel telí.

Nehéz, piszok nehéz közben megküzdeni a többi száguldoval, a lenéző, lesajnáló pillantásokkal, megvető szavakkal. Győzködnék, szlogeneket harsognak, hogy de megérdemled, hisz mennyit teszel, mész, gondoskods, szebb lehetsz, feszesebb, szexi, irigyelt. Iszonyatosan nehéz!

Közben pedig szelíden, még mindig tárt karokkal vár vissza a Megváltó, hogy újra és

újra rám adja azt a fehér ruhát, hogy így léphessek a nehezebb útra, melynek végén Ő vár. És miközben ez ennyire nehéz, már rég meghoztam a döntést. De mégis elcsábulok, engedek. Amikor végképp kilátástalannak látom a helyzetem, akkor annyira, de annyira érzem az Úr szeretetét, hogy nagyon elszégyellem magam. Újra csapdában vagyok, pedig egyszer már elindultam kifelé, és hálával voltam tele, ennek ellenére megint viszszaesek, mintha nem tudnám, hogy milyen jó az Úrral lenni. De ma, amikor oly nyomorultul, tehetetlenül érzem magam, újra annyira közel van Isten, és betakar a szeretetével. Rámsegít akár egy esőkabátot, hogy el ne ázzak az úton, ami még vár rám, akár csak ma vagy az elkövetkezendő időben. Én pedig igyekszem az eszembe és a szívembe vésni, hogy soha többé le ne térjek az Úr mellől az útról.

Nem pont így, de hasonló gondolatokkal, hasonló állapotban érkeztem az óvoda vasárnapra. Igazából egy kötelező dolognak tekintettem, amin „túl kell lennünk”, persze, istentisztelet is van, stb., aztán hazamegyünk és kész, visszük magunkkal, amit megértettünk. Közben – hála – az Úrnak más terve volt velem...

Annyi minden elhangzott azon az istentiszteleten, annyira tömény és „valóságos” volt. Mélyen érintett, pityeregtem, mosolyogtam, találva éreztem magam, miközben iszonyatosan hálás és büszke is voltam a gyerekeimért, gyerekeimre, az óvodáért, a gyülekezetért. Jó volt részese lenni ennek a vasárnapnak. A sok-sok pozitív érzés után, amit a gyerekek szereplése, éneklése váltott ki, jött a „fejmosás”... Kellett, nagyon kellett, és nem is bánom, hogy találva éreztem, érzem magam, ma is, amikor visszahallgatom az ige hirdetést. Rávilágít mindenre, tükröt tart elém. Eközben csak zakatol a fejemben ez a két szó: „**BENNE VAN!**”

Elhangzott pár intelem, emlékeztetés is, igei és „kézzel fogható” magyarázattal, ennek ellenére még mindig bőven van mit

emésztgetni.

Az első, hogy **nem vagyok tehetetlen**. Vagyis „*Mindenre van erőm a Krisztusban...*” Minden szükségemet betölti, és a legjobb, hogy van, hogy kérem sem kell, „csak” megkapom.

Aztán, hogy **ne aggódjak**. Gondoltam magamban, jó vicc, egy anyuka hogy ne aggódjon, mikor ott vannak a gyermekei, minden rendben legyen velük, mindenük meglegyen (ami tőlem telik), a rengeteg gondolatról, ami meg mindeközben nap mint nap, nonstop cikázik a fejemben, ne is beszéljünk. Szóval ne aggódjak, rendben, igyekszem. Aztán jött hozzá az Ige: „**Minden gondolat őreá vessétek...**” Igen, így tényleg könnyebb, mikor összecsapnak a hullámok, ilyenkor a legnehezebb összekulcsolni imára a két kezem, nemhogy dicsőítsem is az Urat, de ilyenkor kapom a legnagyobb feloldozást, megnyugvást.

Ne vádoljam magam, nincs olyan, hogy önvád, hisz Jézus minden vádolómmal „elbánt”.

Pedig hányszor jön az a belső hang, hogy már megint hamar elvesztetted a türelmed, hogy nem úgy szóltál, hogy nem volt kedved, elcsábultál, a legnagyobb önvád, hogy szeretem-e őket, mikor saját magam megkérdőjelezem, vagy csak egyszerűen nem hiszem el, hogy képes vagyok rá, mert „én úgyis béna vagyok...” Ezeket a vádló, bántó hangokat, amik igazából egy generált valami, mind legyőzte a kereszten Jézus, nincs miért vádolni magunkat. **Nem vagyok vesztes, hiszen a diadalt az Úr már elkészítette nekem Krisztus által, ha elfogadom.**

Nem vagyok a bűneim rabja, „*Mert nem a szolgaság lelkét kaptátok...*” Visszacsatolva írásom elejére, pont ezt jelenti számomra, hogy van szabadságom nemet mondani, nem részt venni, átgondolni. Ez mind benne van, ha Jézusban vagyok és Ő én bennem. Sokat agyaltam, ízlelgettem a fenti gondolatokat, a magyarázat ellenére, hogy mi is van benne. Számomra mi van benne? Bennem, a fejem-

ben mi van, mit érzek, gondolok?

Az első és legfontosabb a **hála**.

Annak ellenére, hogy szégyellem magam az eltévelyedésekért, és gyakran lesütött szemmel megyek az Úr elé, hogy már megint ez, meg ez történt. Talán pont ezért érzem ezt a hihetetlen mértékű hálát a szívemben mindennél! Annyira evidensnek tartom, hogy a gyermekeim egy református oviba járnak, hívó pedagógusok karjai alatt nevelkednek, pedig sokszor rádöbbenek, hogy nem az. Hálás vagyok azért is, hogy más ismerőseimmel ellentétben soha egy szemernyi kétségem nem volt afelől, hogy jó helyen hagyom nap mint nap őket, hogy milyen szeretettel fordulnak feléjük. Hálás vagyok azért a kegyelemért, amit így az ovi és gyermekeim által is megtapasztalok. Hálás vagyok a megváltott életemért, hogy ha nem is tudok mindig, minden körülmény között Jézus nyomában járni, parancsait betartani, elengedni az említett pontokat, **de mehetek bocsánatért, bűnvallással az Atyához, aki mindezt meghallgatja, közben szerető karjaival átölel, elfogad, sőt meggazdagít.**

Hálás vagyok, hogy minden tökéletlenségem ellenére szeret az Úr! Mert **BENNE VAN!**

Weisenburgerné Szabó Tamara

Gyerekszáj

Máté: Jöttek értem!

Óvónő: Várd meg, amíg bejön érted!

Máté: De már rám nézett!

Óvónő: Hol nyaraltatok, mi ez a nagy víz, amit rajzoltál?

Levi: Valami lányos helyen, lányos városban...

Óvónő: Leányfalun?

Levi: Igen!

Levi játék felismerése:

-Apának is van otthon egy
SAKKMATTJA!

Egy másik játék:

Léna: Dugjuk el a kavicsokat és felejtsük el, hova tettük!

Marci: Láttam a tóban egy meghalatl!

Nóri: Apa nem azért dolgozik a kertben olyan sokat, mert szorgalmas, hanem élvezi!

Boti: Nagyon elfáradtam!

Óvónő: Pihenj le kicsit!

Kis idő múlva Boti:

-Visszafáradtam!

Autodidakta logopédia:

-Elhoztam az ágyneműt - őőő, **ÁGY-MENÜT!**

Kedves, de vajon kinek?

Matyi: Otthon is szoktam ilyet enni, de az nem ilyen finom!

Játék az udvaron:

Vincus: Bújócskázunk! Számolj 88-ig! (?)

Hospitálás közben is lehet derülni.

Óvónő a búzamagról beszél, végül:

-...és kenyeret is fogunk sütni!

Gyerek: Én azt nem tudok!

Áldott karantén

„Menj haza a tiedhez, és vidd hírül neked, milyen nagy dolgot tett az Úr veled, és hogyan könyörült meg rajtad.” (Mk 5,19)

Amikor 2020 tavaszán elért az országunkba is a vírus, mindenkinek meg kellett védenie magát és egymást. Megértettem, hogy az öregek védtelenek, otthon kell maradnunk. Elhatároztam, hogy kitakarítom az egész házat, a főlösléges dolgokat kiválogatom, túlados rajtuk és olvasok, varrok. Sajnos eddig nem volt elég időm mindenre. Szétnéztem a környezetemben, és végiggondoltam, hogy vajon hogy él a családom, hogy tanulnak az unokák, hogyan tud dolgozni a fiam. Hogy vannak az egyedül élők, a hitben élők? Esténként, amikor a főtí harangok megszólaltak, leültem a verandámra és imádkoztam. Számbavettem sok mindenkit. Három nap alatt igencsak megnövekedett azoknak a száma, akikért imádkoztam. Kértem az Urat, hogy gyógyítsa meg a betegeket, a szomorkodókat, az egyedül élőket, akik szenvednek a magánytól.

Közben az is elém jött: mi lesz az én feladatom? Felhívtam azokat, akiknek a számát ismertem. Sok testvért el tudtam így érni, beszélgettünk, figyeltünk egymásra. Sokat tanultam ebből, egyre jobban éreztem magam. Egy lelki testvéremmel minden nap kétszer beszélünk telefonon.

Minden reggel elolvastam a Bibliából az aznapi Igét, megnéztem a tv-ben az online istentiszteleteket. Egyre jobban megérintett az Ige. Megbeszéltük a barátnőmmel, hogy mit értünk meg a Teremtés könyvéből vagy Máté evangéliumából. Minden nap tanultam. Amikor néztem az istentiszteleteket, jó volt látni tisztelőt, Zsuzsikát. Régi hanganyagokat is hallgattam. Egyre színesebbek lettek a napjaim.

A karantén ideje alatt átgondoltam, hogy mit jelent nekem Isten, mit tudok Jézusról, a Szentlélekről. Végiggondoltam az életemet, ki vagyok én? A következő dolgokra jutottam: **Mikor találkoztam Istennel?** Hívó családban éltem, hallottam Istentől. Hároméves voltam, amikor Szegeden elmentünk szüleimmel keresztanyámhoz. Már elértem az ő házának a kilincseit, benyitottam. Kisgyermekként megláttam, hogy a vaskapu kilincsének a nyelve egy sötét oduba illett. Megkérdeztem édesapámat, hogy Isten belát-e ebbe a sötétségbe. – Igen! –

És Isten be tud menni ide? – kérdeztem. – Isten mindenütt ott van, mindent lát. Éjszaka is, és a te szívedbe is beköltözhet – válaszolta. Sokáig azt gondoltam, hogy itt Szegeden, az Alkony utcai kapuban találhatom Istent. Félttem Tőle. (Ez az eset akkora hatást gyakorolt rám, hogy a háború után Szegedre kerülve elmentem a vas-kapuhoz.)

Átéltam, hogy Isten kétszer is megmentette az életemet. A második emeleten felmásztam az ablak párkányára és láttam, hogy édesanyám jön a piacról. Lekiabáltam: Mamikám, látlak! Gyökeret eresztett a lába, rámmosolygott és azt mondta: Ne mozdulj, mindjárt leveszlek! Nem tudom, hogy angyalszárnynon repült-e, de hamarosan átölelt és levett az ablakból. „A Jóisten vigyázott rád!” – mondta. Hároméves voltam akkor.

A következő eset a háború idején történt. „Az Úr kezében van a háború.” (1Sám 17,47) Az én életem is az Ő kezében volt. Budapesten a Gellért-hegy mellett éltünk. Már ott volt a front és már nem is szíreñáztak. Ha hallottuk, hogy a közelben bombáznak, leszaladtunk a második emeletről a pincébe. Édesapámmal egyik nap felmentünk a lakásba, hogy az ép ablakokat levegyük és az ágy alá tegyük. Amikor végeztünk, indultunk újra a pincébe. Az első emeletre érve kértem édesapámat, hogy hadd szaladjak vissza a babáért. Azt mondta, „ez is istenkísértés volt, hogy felmentünk.” A földszintre érve egy iszonyatos detonáció repített egy nyitott ajtóba. Átéltam, hogy most fogok meghalni. Nem tudom, meddig maradtam a földön, de amikor felemeltem a fejemet, nem láttam a vértől. Egy üvegszilánk felvágta a homlokomat. Csak ennyi történt, de a bomba a mi lakásunkban robbant fel. (Odalett a baba!) „Rám törhetnek a veszedelem napján, de az ÚR az én támaszom.” (Zsolt 18,18)

Mit tudtam meg Jézusról? Sokat hallottam Róla a családban és az iskolában is. Amikor ötödikes voltam, karácsonyra kaptam egy könyvet (Selma Lagerlöf: Krisztus-legendák). Öröm volt, ha olyat olvastam, amiről eddig nem hallottam. Hittanórán sokat tanultunk az Isten Fiáról. A Bibliából tudtuk, hogy összefüggés van karácsony és húsvét között. Amikor konfirmáltam, megtanultuk a Heidelbergi Kátét, de sajnos szinte mindent elfelejtettem. Pedig sokat hallottunk Istentől, Jézusról, a Szentlélekről és arról is, hogy hogyan kell

imádkozni. Később, idősebb koromban Fóton hallottam arról egy istentiszteleten, hogy Jézus a legjobb barátom. Ez nagyon tetszett. Azóta minden reggel beszélgetünk egymással. Azt a feladatot kaptam, hogy keressem Jézust az Őszövétségben és az Újszövétségben. Amit nem értek, azt újra olvasom. Erősödött a hitem, amit nem láthatok vagy érzékelhetek, már a hitemmel megértem.

Kicsoda a Szentlélek? A legnehezebb azt megértenem, hogy a Szentlélek bennem él. Azonos az Atya- és a Fiúistennel. (1Jn 5,7) Az Atyától és a Fiútól származik, örökkévaló Lélek. Pünkösdkor láthatóvá lett. Részt vett a teremtésben: lebegett a vizek felett. (1Móz 1,2) Várom, hogy a hívó életem Szentlélekkel teljes legyen, és megteremjem a Lélek gyümölcseit: „Szeretet, öröm, békesség, türelem, szívség, jóság, hűség, szelídség, önmegtartóztatás.” (Gal 5,22) Tudom, hogy ez csak akkor lehetséges, ha ragaszkodom Jézushoz.

Ki vagyok én? Nagy szakadék volt Isten és énközöttem. A családban a gyermekkorom fénnel volt tele. A konfirmációig sokat tanultam. Utána azonban lecsúsztam a lejtőn. Az ötvenes években a Sztán megbolondított. **Susogta: te vagy az Isten.** A világ át akart formálni: amit eddig tanultam, az badarság.

Biblia??? Marx!!!

A férjemmel sok dologban másképpen gondolkodtunk. Például: templomban esküdtünk, a gyermekeinket megkereszteltettük, de ez csak képmutatás, hagyomány volt. Nem tanítottuk őket az Isten szeretetére. Amikor nyugdíjasok lettünk, elindultunk istentiszteletre a Debrecen-Nagyverdei Református templomba. **A szószerk mellett kifaragva olvashattam a Tízparancsolatot.** Porba sújtott! **Mindent megszegttem. Az Úr magához vont.** Később Biatorbágyon egy csendeshéten **leborultam a kereszt alá.** Tíz éve élek Fóton, itt erősödött meg a hitem Krisztusban és tudom, hogy ez csak az út eleje. A Szentlélek vezetett a borús hónapokban. A Biblia tanított. Köszönöm, Uram Jézus! Köszönöm a karantént.

Tóth Józsefné Enikő

Imádkozzunk – az imádság szolgálat és nagy szükség van rá! Vegyük komolyan!

- Isten közösségformáló munkájáért gyülekezeteinkben;
- Urunk minden munkásáért, aki nehézségben van;
- a szeretetintézményekben végzett munkáért, a szolgáltók kitartásáért;
- óvodánk épüléséért-építéséért, az ott nevelkedő gyermekekért és a dolgozókért;
- az egyházi oktatási intézményekért;
- a gyülekezet vezetőiért, terheik hordozásáért, a gyermekek között végzett szolgálatért;
- a gyülekezetben végzett ének-zenei szolgálatokért, énekkarunk jövőjéért;
- a kislagi gyülekezet testi-lelki épüléséért;
- egyházunk és egyéni lelki életünk megújulásáért, a missziói munkákért;
- Isten megtartó kegyelméért a pandémia időszakában is;
- a házaspárokért, a gyermekáldásra vágyókért;
- a gyászolókért, a megkeseredett szívűekért;
- a magyar népért, országunk jövőjéért, vezetőiért.

örömHÍrLap
A Fót-Központi Református
Egyházköztség Folyóirata

Felelős szerkesztő:
 Sebestyén Győző lelkipásztor

Cím: 2151 Fót, Károlyi István út 1.
 Tel.: (27) 632 540
 Mob.: (30) 638 4723
 www.fotiref.hu
 hivatal@fotiref.hu

Hivatali ügyintézés: szerdán és pénteken
 de. 8–12h és du. 14–18h között,
 valamint istentiszteletek után.

Következő számunk
húsvét alkalmából jelenik meg.

A lapot önkéntes adományokból
tartjuk fenn.

Állandó alkalmaink ⌚

Vasárnap	10:00	Gyülekezeti istentisztelet
	10:00	Gyermek-istentisztelet (4 csoportban: 3-5, 6-8, 9-11, 12-14 évesek)
Szerda	9:00	Bibliaóra
Csütörtök	18:30	Imaóra
Péntek	16:00	Friss ifi 18:00 Reflect ifi 18:00 Nyitott kör
Minden csütörtökön	8:00	Fiatalasszonyok imaköre
Minden második csütörtökön	9:30	Baba-mama kör
közbenső héten	9:30	Hitmélyítő mamakör
Minden hónap első keddjén	18:30	Férfióra
Minden hónap harmadik péntekén	17:30	Női óra
Minden hónap utolsó vasárnapján	16:00	Házassággyondozó alkalom

Énekkari próbák

Szólampróbák:

szoprán - hétfő 18:00 alt - hétfő 18:45
 tenor - hétfő 19:30 basszus - hétfő 20:15

Összpróba: szerda 18:30

Hálaénekkar próbája: péntek 17:00

Zeneovi: csütörtök 16:15 Hangicsáló: csütörtök 17:00

Túrmezei Erzsébet - Új év

Újév lép ma eléem.
 Az arcán fátyol.
 Nem láthatom
 a fátyolától,
 nevet-e, sír-e,
 csúf-e, szép-e,
 virágot hoz,
 virágot tép-e.

Megindulok vele
 az Új után.
 Nem ismerem,
 de biztosan tudom,
 hogy a titokzatos
 fátyol mögött
 Megváltó csak,
 aki elrejtőzött.

Újév, add ide,
 add a kezedet!
 Egy ének tölt el,
 bárhol is vezet:
 „Ó, milyen szép vagy
 élet, életem!
 Tükrödben Megváltóm
 arcát szemlélnetemi!”

❧ Különleges alkalmaink ❧

December	31. 17:00	Óévi istentisztelet
Január	1. 17:00	Újévi istentisztelet
	16. 10:00	Gyülekezeti beszámoló
Március	1-4. 18:00	Úrvacsorai előkészítő alkalmak
	6. 10:00	Bőjt 1. vasárnapja úrvacsorával
Április	10. 10:00	Virágvasárnapi istentisztelet
	11-16. 18:00	Nagyheti előkészítő alkalmak
	17-18. 10:00	Húsvéti úrvacsorás istentiszteletek
	24. 10:00	Női csendesnap

FELHÍVÁS!

Amennyiben banki átutalással juttat el
 adományt gyülekezetünk számára,
 kérjük, a közlemény rovatban tüntesse
 fel nevét, lakcímét és az adomány célját.

Bankszámlaszámunk:

Fót-Központi Református Egyházközség
66000028 15408631